

Sygn. akt IX W 2856/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Stażysta Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publ. R. B.

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 r. sprawy

M. K. (1)

syna J. i D. z domu W.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 10 sierpnia 2016 r., w K. Straży Miejskiej w O., będąc właścicielem pojazdu marki S. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił strażnikowi miejskiemu, upoważnionemu z mocy ustawy, wiadomości co do tożsamości użytkownika ww. pojazdu, który w dniu 07 kwietnia 2016 r., o godz. 09⁵⁵ w O. przy ul. (...) nie zastosował się do znaku D-40 „strefa zamieszkania” – zatrzymanie pojazdu w miejscu do tego niewyznaczonym

- tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **M. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **96 § 3 kw** skazuje go na **karę 200,- (dwieście) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 7 kwietnia 2016 r. o godz. 9:55 strażnicy Straży Miejskiej w O. B. T. oraz M. J. ujawnili wykroczenie drogowe na ul. (...) w O., polegające na niezastosowaniu się do znaku D-40 „strefa zamieszkania” przez kierującego pojazdem marki S. o nr rej. (...). Pojazd ten był zaparkowany na chodniku, w strefie zamieszkania, poza miejscem do tego wyznaczonym. [dowód: notatka urzędowa k. 1-2, 4-4v]

Na miejscu nie zastano kierowcy w związku z czym strażnicy pozostawili na szybie w/w samochodu zawiadomienie - nr (...) z informacją o popełnionym wykroczeniu [dowód: zawiadomienie k.3].

W toku postępowania wyjaśniającego, po sprawdzeniu w Centralnej Ewidencji (...) i (...) ustalono, iż właścicielem pojazdu marki S. o nr rej. (...) jest M. K. (1).

Wobec powyższego, Straż Miejska w dniu 26 kwietnia 2015 r., za pośrednictwem poczty, skierowała pisemne wezwanie do wyżej wymienionego, celem, przesłuchania go w charakterze podejrzanego o popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Wezwanie zawierało pouczenie, iż w przypadku niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust.4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, wezwanemu grozi odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Obwiniony pomimo dwukrotnego awizowania pisma w dniu 28.04.2014r, oraz w dniu 7.04.2016r. nie podjął wezwania w terminie. [dowód: informacja z Centralnej Ewidencji (...) C. k. 5-6, zwrotne poświadczenie odbioru k. 7-8, wezwanie k. 9].

Kolejne wezwanie skierowane do M. K. (1), zostało odebrane w dniu 21 czerwca 2016r. przez żonę obwinionego. M. K. (1) został wezwany do osobistego stawiennictwa w K. Straży Miejskiej w charakterze osoby podejrzanego o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. [dowód: wezwanie k. 10, zpo k. 11]. W odpowiedzi na to pismo, w dniu 6 lipca 2016 roku, obwiniony wskazał, iż nie jest w stanie udzielić jednoznacznej odpowiedzi komu w dniu 7 kwietnia 2016r. o godz. 9:55 w O. na ul. (...) powierzył do kierowania pojazdu marki S. (...). Jednocześnie wskazał, iż samochód mógł być w tym czasie używany przez kilka osób. W piśmie poinformował organ, iż nikt z potencjalnych osób korzystających z pojazdu nie przypomina sobie czy w danym dniu mógł przebywać na ul. (...) w O.. [dowód: pismo k. 12]

W odpowiedzi Komendant Straży Miejskiej w O. pismem doręczonym osobiście M. K. (1) w dniu 22 lipca 2016 roku wskazał, iż w oparciu o przepis art. 96 § 3 kw na obwinionym ciąży obowiązek wskazania komu powierzył pojazd, na które to pismo obwiniony odpowiedział kwestionując prawo żądania przez Straż Miejską wskazania takiej informacji.

W uzasadnieniu M. K. powołał się na stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego zapadłe w sprawie sygn.(...) z dnia 30.09.2014r. oraz pogląd wyrażony w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12.03.2014r., który zakwestionował zasadność alternatywnych wezwań kierowanych do właścicieli pojazdów przez reprezentantów straży gminnych (miejskich) w związku z ujawnianymi przez nich wykroczeniami drogowymi. Ostatecznie obwiniony powołał się na zaistnienie ujemnych przesłanek procesowych określonych w art. 5 § 1 pkt 1, 2, 9, 10 k.p.w. i wniósł o umorzenie postępowania. [dowód: wniosek o umorzenie postępowania k. 15-17, pismo komendanta Straży miejskiej k.1 4]

W związku z powyższym oskarżyciel – Straż Miejska O. skierował do Sądu Rejonowego w O. wniosek o ukaranie obwinionego z art. 96 § 3 kw.

Obwiniony **M. K. (1)** w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając przed Sądem podał, iż nie poczuwa się do winy, albowiem nie miał on obiektywnych możliwości do stwierdzenia kto był kierowcą samochodu w inkryminowanym dniu. [dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 25]

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając wyjaśnienia obwinionego należy wskazać, iż zasadniczo nie zasługują one na wiarę. Sąd podzielił je jedynie w tej części, w której przyznał on się do zarzucanego mu czynu. Natomiast jako niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia obwinionego, że nie uchylał się on od obowiązku wskazania faktycznego użytkownika tego pojazdu w dniu 10 sierpnia 2016r., bowiem w opozycji do tego twierdzenia stoją w pełni wiarygodne zeznania świadka – funkcjonariusza Policji, A. S., która prowadziła czynności wyjaśniające w tej sprawie. Z wiarygodnej relacji świadka wynika, że pojazd marki S. o nr rej. (...) był zaparkowany nieprawidłowo, a obwiniony wezwany do wskazania komu powierzył przedmiotowy pojazd stwierdził jedynie, że z pojazdu tego korzysta kilka osób.

Należy podkreślić, że Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań wymienionego świadka. Strażniczka nie знаła wcześniej obwinionego, nie miała z nim żadnej styczności trudno jest zatem podważyć złożone przez nią depozycje. Spostrzeżenia tego świadka zostały dodatkowo potwierdzone przez ujawnione na rozprawie dokumenty, których treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Przedmiotem toczącego się postępowania było ustalenie czy obwiniony na wezwanie uprawnionego organu wskazał, czy też nie, komu powierzył należący do niego pojazd w oznaczonym czasie wypełniając tym samym obowiązek ciążyący na nim w świetle przepisu art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W niniejszej sprawie, w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia drogowego przez kierującego samochodem marki S. o nr rej. (...), Straż Miejska zwróciła się pisemnie do właściciela samochodu z wezwaniem do udzielenia informacji o osobie, która w dniu popełnienia wykroczenia użytkowała pojazd. W powyższych pismach /k. 3, 9/ obwiniony został pouczone o treści art. 96 § 3 kw, a ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że obwiniony nie zgłosił się w wyznaczonym terminie w celu złożenia wyjaśnień, ani nie wskazał osoby, której w dniu 7 kwietnia 2016r. ok godz. 09:55 został powierzony pojazd marki S. o nr rej. (...). Jednocześnie M. K. (1) nie wykazał, że pojazd ten został użyty przez nieznaną osobę wbrew jego woli i wiedzy, czemu zobowiązany nie mógł zapobiec. Analizując argumenty obwinionego należy stwierdzić, że obwiniony swoim zachowaniem w pełni wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw, a w sprawie nie zachodziły ujemne przesłanki procesowe przemawiająca za umorzeniem postępowania.

W pierwszej kolejności należałoby się odnieść do zarzutów dotyczących przesłanek procesowych o charakterze formalnym, których zaistnienie czyni proces niedopuszczalnym. Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to znajduje wsparcie w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014r. sygn. akt (...), oraz postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V(...). Sąd w niniejszej sprawie podziela te stanowiska. Straż Miejska miała nie tylko prawo zwrócić się do obwinionego o wskazanie komu powierzył pojazd, ale również obowiązek wniesienia i popierania wniosku o ukaranie jako uprawniony oskarżyciel o wykroczenie z art. 96 § 3 kw Zwrócić należy również uwagę, że wezwania, które obwiniony otrzymał od Straży Miejskiej nie ma charakteru „alternatywnego”, albowiem M. K. (1) został wyłącznie wezwany do wskazania komu powierzył pojazd do użytkowania w oznaczonym czasie (treść wezwań k. 3v, k.9). Nadto, wbrew twierdzeniom obwinionego w sprawie nie doszło też do naruszenia gwarancji procesowych wynikających z art. 183 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 kw. Podnieść należy, że organ nie zwrócił się do obwinionego z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – lecz pytanie dotyczyło wyłącznie wskazania osoby, której pojazd został powierzony do użytkowania w oznaczonym czasie. Udzielenie informacji Straży Miejskiej na ten temat, nie jest więc równoznaczne ze wskazaniem przez właściciela sprawcy wykroczenia. Również gdy kierującym pojazdem jest osoba najbliższa dla właściciela lub posiadacza, nie może on się uchylić od wskazania kierującego pojazdem z powodu grożącej mu odpowiedzialności za wykroczenie.

Reasumując w realiach niniejszej sprawy obwiniony swoim zachowaniem uniemożliwił ustalenie konkretnego użytkownika tego pojazdu. M. K. (1) pomimo, iż odebrał kierowane do niego pismo uprawnionego organu to jednak nie udzielił odpowiedzi w czyjej dyspozycji w określonym czasie był samochód marki S.. Zachowanie obwinionego było więc czynem zawinionym, pomimo iż M. K. na rozprawie do „winy się nie poczuwał”. W przedmiotowej sprawie to na obwinionym, jako właścicielu pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 k.w. z którego powinien się efektywnie wywiązać, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ. Tym samym M. K. (1), jako właściciel, pojazdu, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 k.w., przewidywał możliwość popełnienia tego wykroczenia i godził się na to.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze by jej dolegliwość była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 zł, tj. zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz, że będzie odpowiednio dolegliwa, biorąc pod uwagę zdolności zarobkowe obwinionego. Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność obwinionego oraz incydentalność popełnionego wykroczenia. W ocenie Sądu orzeczona kara sprzyjać będzie przestrzeganiu przez M. K. porządku prawnego we wskazanym zakresie

w przyszłości, przypominając o zakresie obowiązków wobec uprawnionych organów, wynikających z okoliczności decydowania się na bycie właścicielem pojazdu mechanicznego. Orzeczona kara będzie oddziaływała na obwinionego również wychowawczo, uświadamiając, że sprawcy tego typu wykroczeń nie pozostają bezkarni, zaś właściciele pojazdów mechanicznych, obowiązani są udzielać właściwym organom, na ich żądanie, informacji o tym komu pojazd był powierzony w określonym czasie.

Natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinionego M. K. (1) od ponoszenia opłaty oraz kosztów postępowania, uznając, że z uwagi na jego sytuację majątkową i wysokość dochodów ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.